

до-сущь, и болно-то дѣте не ставаше вече отъ постелкѣ-тѣ си. Така прѣминѣ той останѣлы-тѣ деніе на живота си.

Бузи като осѣти че приближи вече да умрѣ господарь-тѣ му, много ся разтѣжи и обе-покои. Мѣчно можахѣ да го придумвать да ся махне поне на часѣ отъ постелкѣ-тѣ на болный-тѣ, да иде да си хапне и той нѣщо за да ся подкрѣпи. Той вършяше сичко за да угоди на болный тѣ си господарь, и даже както испослѣ самичкѣ казваше, стараял ся да угоди повече нему, отъ колко-то на Бога; той му четеше Библиѣ-тѣ твърдѣ прилѣжно (ако и не толкозь добрѣ и чисто), и Хенрихъ го слушаше съ вниманіе. Често той спираше Бузи, като искаше да обясни това кое-то му бѣ прочелъ той, и неговы-тѣ забѣлѣжанія по нѣкога бывахѣ тѣй вѣрны, и тѣй лесно водахѣ къмъ познаваніе-то на истинный-тѣ смыслѣ на Св. Писаніе, щото мнозина възрастни и новече отъ него